

клисурите... Върхове и канари предаваха техния бунтовен, борчески призив, и планинците, осмелени и сплотени, събаряха дървета по пътя на стражите, чупеха краката на конете им, нападаха ги и денем, и нощем по лагерите.

Тежка, упорита и героична беше тази борба с тиранията на владетеля и на неговите алчни и лицемерни придворни, управители и главатари. На чело на цяла една войска дойде сам първият съветник и сановник на владетеля. Пламна люта и непримирима битка. Планинците, организирани от Орфея, вдъхновявани от неговите чудни, неповторими песни, се дигнаха до един. Непристъпните канари и дълбоките непроходими гори бяха техните крепости, нощите бяха техните щитове, брадвите и гегите — оръжието им. Трупове на стражи, на конници и главатари застилаха пътеките при завоите и канарите. На едно място и сам първият съветник и сановник щеше да падне убит. Уплаши се за живота си той и изпрати вест до владетеля, че е невъзможно повече да се остане в този див и некултурен край. И късно, когато кората на орехите започна да се лющи, дойде заповед до първия съветник да се върне в столицата с всички преследвачи.

Прашните стражи, уморените конници, изплашените главатари започнаха да се спускат към Големия извор. Там трябваше да се съберат всички преследвачи. Трудно и опасно беше това завръщане. Досетиха се планинците, и с още по-голяма сила започнаха да налитат върху разтурените лагери. По кривите пътеки, на най-стръмните и опасни места, имаше струпани по десетина вековни буки. От сивите канари на тесните завои се сипеха камъни. Преследвачите пристъпваха предпазливо, като се оглеждаха плахо и безпомощно. Никой не знаеше откъде ще му дойде бедата. Планинците бяха ловки